

Dankbare kinderen huilen niet

MONIQUE VAN ROOSMALEN

**Dankbare kinderen
huilen niet**

the house of books

Elke overeenkomst met bestaande personen en/of gebeurtenissen
berust op louter toeval.

Copyright © 2014 Tekst Monique van Roosmalen en The House of Books, Amsterdam
Omslagontwerp b'IJ Barbara
Omslagbeeld © Oskar Poss, Ullstein Bild
Foto auteur George van Deijl
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4472 1
ISBN 978 90 443 4473 8 (e-book)
NUR 340

www.thehouseofbooks.com
www.dutch-media.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor Eva en Felix

Met dank aan Pim Wiersinga en Tom Baudoin

INHOUD

Grote letters 11

Deel 1

Bofkont 15

Weg van huis 19

Bezoek 28

Schuitje varen 35

Zuster Anna 42

Deel 2

Mijn hartje klopt van vreugde 47

De slaapzaal 56

Filmsterren 70

Ziek 78

Silenceballen 83

Hopla, daar zijn we 86

De Gasselse duinen 92

Weekend 100

De Heilige Familie 109

Zuster Hermien 116

Breuken 122
Gezelschap 130
Het laatste oordeel 136

Deel 3

Scherven 143
Opoe 152
Bedevaart 155
Kussen 165
Thuis 170
Akelige dingen 173
Het nagelschaartje 178
De pauken en de klarinet 182
Niemandslaan 190
Tante Lies 198
Op het matje 201
Gevaarlijke situaties 207
Een paarse zon 215
Dansles 218
Het Chagrijn 226
Koperen feest 230
Afscheid 234

GROTE LETTERS

‘Wie weet wat hier staat?’ vraagt juffrouw Eikelmans. Met een lange stok tikt ze op een groot zwart vlak. Ik strek mijn arm zodat ze mijn opgestoken vinger goed kan zien.

‘Vertel het maar, Mieke.’ Juffrouw Eikelmans loopt met de stok in haar hand naar mijn bankje op de eerste rij.

‘Een schoolbord,’ zeg ik luid en duidelijk, trots dat ik het weet. Naast en achter me hoor ik de andere kinderen lachen. Juffrouw Eikelmans buigt zich voorover. Haar gezicht is vlak bij het mijne. Ik kan haar adem voelen. Zij lacht niet.

‘Dat klopt, Mieke,’ zegt ze, ‘maar dat wisten we al. Kun je ook zeggen wat ik op het schoolbord heb geschreven?’

Even schrik ik van haar harde stem. Dan ga ik over de bank naar voren hangen. Ik rek mijn hals en tuur in de verte, maar kan niets ontdekken. Nu is het doodstil in de klas. Ik hoor juffrouw Eikelmans zuchten. Met haar kroontjespen tekent ze de a van aap in mijn schrift, zo groot dat die de halve bladzijde beslaat.

Wat een mooie letter! Zo zouden ze in alle boeken moeten staan.

Deel 1

BOFKONT

Mijn nieuwe koffer, die papa vorige week voor me heeft meegebracht, ligt open op tafel. Mama, tante Jeanine en ik zitten eromheen. Telkens als tante Jeanine een nummertje in een kledingstuk heeft genaaid, vouwt mama het op en legt het in de koffer. Tante Jeanine houdt haar hoofd schuin en klemt haar lippen op elkaar om een nieuwe witte draad in de naald te doen. ‘Hoeveel stuks nog?’ vraagt ze aan mijn moeder.

Mama telt de zakdoeken. Mijn nachtponnen en schorten moeten ook nog genummerd worden. Ik aai de roze nachtpon die boven op het stapeltje voor me ligt.

‘Jij wordt toch maar verwend met al die mooie nieuwe kleren en zo’n prachtige koffer,’ zegt tante Jeanine. Ze knijpt in mijn wang. Dan buigt ze zich weer over het naaiwerk. Ze steekt de naald door de rand van een nummertje en zet het vast op een hoek van de zakdoek. Mama pakt de lijst waarop alle spullen staan die ik nodig heb en controleert of we nu echt alles hebben.

De afgelopen dagen mocht ik met haar mee naar de stad. Verschillende keren gingen we naar V&D en naar C&A. Soms liet mama me kiezen wat ze voor me zou kopen. Ik heb twee nieuwe nachtponnen voor de winter en twee voor de zomer, zes bad-

handdoeken en zes washandjes, een mooie lichtblauwe zeepdoos, zes paar witte sokken en groen geruite zakdoeken. Ik had graag onderbroeken en hemden met kantjes gehad, maar die vond mijn moeder te duur, dus kreeg ik gewone.

‘Zo’n kostschool kost kapitalen,’ zuchtte mama telkens als ze de lange lijst opnieuw bekeek en met een pen aankruiste wat we hadden aangeschaft.

‘Omdat jij naar zo’n dure kostschool gaat, zullen wij voortaan heel zuinig moeten leven,’ zegt mijn vader.

Voor mijn zus Ineke en mijn broertje Johan vind ik het zielig, die krijgen voorlopig niks nieuws. Door mij zijn alle centen op. Van mijn opa en oma heb ik een nieuwe jurk en schoenen gekregen, want die kon mijn moeder niet meer betalen.

Als tante Jeanine klaar is met nummeren, leggen mijn moeder en zij de koffer op de grond. Er zit zoveel in, dat mama boven op het deksel moet gaan zitten om hem dicht te kunnen krijgen. Daarna zet ze hem rechtop. Nu heeft mijn nieuwe koffer een bult aan de zijkant.

‘Probeer die maar eens op te tillen,’ zegt mama.

Met twee handen sjoj ik aan de koffer, maar ik krijg er nauwelijks beweging in. Mama pakt hem op en zet hem in de hal bij de voordeur.

Nog één nachtje slapen en dan ga ik naar de nieuwe school, waar alles heel fijn is. Ik ben een echte bofkont, zegt mama.

Ik ben blij dat ik niet terug hoef naar juffrouw Eikelmans. Van haar mag ik niet eens uit de bank lopen om te kijken wat ze op

het bord heeft geschreven. Ze zegt dat ze haar werk niet kan doen als kinderen onder de les gaan wandelen.

Ik hoop dat juffrouw Eikelmans in de hel komt. Het is niet netjes om zoiets te denken, maar elke keer als ik mijn ogen dichtdoe en de kleurplaat van dat mooie kerststalletje voor me zie, hoop ik dat juffrouw Eikelmans in de hel komt.

Een week voor de kerstvakantie liggen de kleurplaten op haar tafel. Maria en Jozef staan erop met Jezus in de kribbe. Er zijn schapen bij, een os en een ezel. Ze zitten samen in een stalletje. Er hangt een engel boven. Als ik het papier tegen mijn neus houd, kan ik het best goed zien. Het allermooiste aan die kleurplaten is dat je ze gewoon met je handen kunt indrukken. Dan komt een gedeelte van de stal met de Heilige Familie naar voren. Je krijgt vanzelf zijkanten zodat het stalletje rechtop kan staan. Thuis hebben we een platte kerstplaat. Die is al gekleurd en zit vol deurtjes. Elke dag van de advent mag er een ander deurtje open. Het middelste bewaren we voor de eerste kerstdag, omdat je daarachter Jezus in de kribbe ziet liggen. De platen op school vind ik fijner, omdat je ze zelf mag kleuren en ze rechtop kunnen staan. Ik wil Jezus roze maken, de jurk van Maria blauw en het kled van Jozef bruin, want zo horen ze eruit te zien. Maar ik mag geen stalletje kleuren en daarom hoop ik dat juffrouw Eikelmans in de hel komt.

In onze banken zitten inktpotten die je open en dicht kunt schuiven. Voor je gaat schrijven moet je eerst je kroontjespen in de inkt dopen. Dat lukt niet met die ogen van mij. Pas in mijn

schrift zie ik of er geen, genoeg of te veel inkt aan mijn pen zit. En omdat het soms precies genoeg is, kan juffrouw Eikelmans niet begrijpen waarom het niet altijd precies genoeg is. Het lukt bij toeval; hoe moet ik dat uitleggen?

‘Jij hebt al te veel gekleurd,’ zegt juffrouw Eikelmans als ze die morgen voor de kerstviering mijn werk bekijkt. ‘Kinderen die zo knoeien verdienen geen stalletje.’

Vorige week zijn we naar mijn nieuwe school gaan kijken. Er zijn gangen met groene tegels en groene deuren, en gangen met blauwe tegels en blauwe deuren. Brede en smalle stenen trappen zijn er, een speelplaats met een grote wip en een Heilig Hart-beeld en een slaapzaal met heel veel witte bedden. Het leek wel of ik droomde, alsof ik in een sprookje terecht was gekomen dat ik nog niet kende.

Er waren geen kinderen. Die zaten thuis bij hun vader en moeder, omdat het nog vakantie was.

WEG VAN HUIS

Om me naar het blindeninstituut te kunnen brengen, heeft mijn vader een vrije dag genomen. Hij legt mijn nieuwe koffer naast me in de auto, op de zitting van de achterbank. Zo kan ik er goed op passen. Mona, mijn schildpadpop, houd ik op schoot. Zoals altijd zit mama voorin naast papa. Ze heeft haar blauwe mantelpakje aan en een hoed op, alsof het zondag is.

De reis duurt ongeveer drie kwartier. Onderweg zeggen mijn vader en moeder allerlei dingen tegen me die ik allang weet. Dat ik braaf moet zijn en naar de zusters moet luisteren, omdat zij het beste weten wat goed voor me is. Dat ik op tijd mijn kwebbeltje dicht moet houden en met twee woorden moet spreken als me iets gevraagd wordt. Dat ik heel goed mijn best moet doen op school en zuinig moet zijn op mijn nieuwe schoenen.

‘De weken zullen omvliegen,’ zegt mama terwijl ze even achteromkijkt, ‘en dan is het zo weer vakantie en mag je naar huis. Als je lief bent en doet wat er gezegd wordt, zullen papa en mama tussen de schoolvakanties door op bezoek komen. Je zult eens zien hoe leuk het is om op een internaat te wonen waar zoveel kinderen zijn om mee te spelen.’

Ik luister, terwijl ik Mona over haar bolletje aai. Ik weet niet wat

ik me moet voorstellen bij dat wonen op een kostschool. Als we in de grote vakantie in Duitsland kamperen, liggen we met z'n allen in een tent. Bij mijn opa en oma slaap ik dikwijls in het grote bed. Dat vind ik heerlijk. Maar verder ben ik nog nooit van huis geweest.

Papa parkeert de auto voor de ingang. Hij draagt mijn nieuwe koffer de stenen trap op naar de voordeur. Mama heeft al op de bel gedrukt als haar hand snel onder mijn jurk glipt en in mijn billen knijpt. 'Dat moet nog even,' zegt ze, 'straks kan het niet meer.'

Nu ik hier naar binnen moet, word ik een beetje bang. Ik druk me tegen mijn moeder aan, maar durf niet te vragen of we terug naar huis mogen. Mijn vader zou boos worden, omdat hij dan dat hele stuk voor niets gereden heeft.

De zuster van de voordeur legt uit waar de afdeling van zuster Adelata is. Hoe moet ik dat onthouden met al die trappen en gangen?

We komen in een zaal waar ik eerder geweest ben. Maar toen was het er stil en nu zie ik overal kinderen. Ze praten allemaal door elkaar heen. Wat een herrie. Het lijkt hier wel een speelplaats. Ik breng mijn handen naar mijn hoofd om mijn oren dicht te houden, maar bedenk nog net op tijd dat dit niet netjes staat, dus laat ik ze weer zakken.

Zuster Adelata komt lachend op ons af. Ze geeft mijn vader en moeder een hand en trekt me even aan mijn paardenstaart. Ook juffrouw Jo komt ons goedendag zeggen. Ze is klein en dik, en ze